

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Da der foreligger indstilling fra grupperne, skal jeg allerede i indeværende møde lade foretage valg af det udvalg, som det nu blev besluttet at nedsætte.

Man gik altså til:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg til undersøgelse af lægevæsenet m. v. [af Kjeld Olesen m. fl.]:

Valgt blev: *Lis Møller, Erik Hansen* (Vejle amt), *Karen Thurøe Hansen, Stehr Johansen, Kofoed, Niels Andersen, Holger Hansen, Valbak, Erik Hansen* (Ålborg amt), *Grethe Philip, Kjeld Olesen, Bundvad, Camre, Finn Christensen, Grete Hækkerup, Niels Mørk og Kurt Brauer.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om dagpenge ved sygdom, tilskadekomst eller fødsel.

(Lovforslaget (nr. 175) findes i tillæg A. sp. 3633, fremsættelsen i tidenden sp. 6776).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Mørk: Da vi i forrige samling havde en debat om en redegørelse vedrørende denne sag, gav jeg på mit partis vegne tilslutning til flere af de principper og de hovedlinjer, som er indeholdt i dette lovforslag, og dette standpunkt har vi stadig. Men jeg må indrømme, at vi havde forventet en reform, der indeholdt væsentlige forbedringer for lønmodtagerne, og ikke et forslag, der end ikke opretholder status quo. Dette gælder ikke mindst karenstiden, varighedsbegrænsningen og størrelsen af dagpengene. I forbindelse hermed må jeg tilade mig at henvise til mit partis dagpenge-

forslag, som har været til første behandling her i tinget. Her går vi bl. a. ind for en ophævelse af karenstiden i lighed med, hvad der er gældende for arbejdsløshedsforsikringen, og i lighed med, hvad der for længst er gennemført i Sverige for sygedagpengenes vedkommende.

I sin fremsættelsestale udtrykte ministeren håb om, at lovforslaget ville støtte bestræbelserne for, at flere kan opnå funktionærstatus. Dette håb vil nemmere kunne gå i opfyldelse, såfremt man ophæver karenstiden og derved på dette område lige-stiller lønarbejdere med funktionærer og tjenestemænd.

Efter den gældende ulykkesforsikringslov ydes der dagpenge efter en karenstid på 3 dage, med adgang til efterbetaling for de første 3 dage, når uarbejdsdygtigheden varer mere end 10 dage. Her ligger der altså i lovforslaget en klar forringelse i forhold til gældende lov, en forringelse, som rammer de økonomisk dårligt stillede lønarbejdere, der traditionelt er beskæftiget ved det mest risikofyldte arbejde. Specielt vil det kunne mærkes ved de kortere sygeperioder på over 10 dage. Også i sygdomstilfælde betyder forslaget om en karenstid på 3 dagpengedage en forringelse, da den nugældende efterbetaling for karensdage forsvinder.

I redegørelsen den 22. maj 1970 sagde socialministeren følgende om varighedsbegrænsningen — Folketingstidende 1969-70, sp. 6376:

„Der tilsigtes endvidere en ordning uden fast varighedsbegrænsning for dagpengehjælpen.“

Nu siger ministeren i sin fremsættelse:

„Allerede i min redegørelse sidste sommer gav jeg udtryk for en vis tvivl med hensyn til, om det allerede fra ordningens start ville være forsvarligt helt at ophæve varighedsbegrænsningen for dagpengehjælp.“

Ministeren må altså undskylde, men jeg kan ikke selv med min bedste vilje få disse to udtalelser til at harmonere. Men det afgørende er resultatet, og resultatet af ministerens ændrede indstilling fremgår af lovforslaget, hvorefter der kun kan oppebæres dagpenge for 260 dage inden for 2 år. Vi kan i mit parti ikke gå ind for nogen begrænsning her. Støtten må efter vor opfattelse ydes, indtil arbejdsdygtigheden gen-